

Sygn. akt. IV Ka 668/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Urbańska - Trzecka

Protokolant sekr. sądowy Marcin Białowąs

przy udziale oskarżyciela -----

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2013 roku

sprawy **T. J.**

obwinionego o wykroczenie z art. 86§1 k.w. w zw. z art. 19 ust. 1 i 2 pkt. 3, art. 95 k.w. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy o Ruchu Drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 17 maja 2013 roku sygn. akt XIV W 655/13,

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 668/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17 maja 2013 roku sygn. akt XIV W 655/13 **T. J.** został uznany za winnego tego, że w dniu 15 listopada 2012 roku o godzinie 16.10 w B. na ulicy (...) kierując samochodem osobowym marki A. nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępów od poprzedzającego kierującego samochodem osobowym marki N. nr rej. (...) w wyniku czego najechał na jego tył oraz tego, że w tym samym miejscu i czasie kierował samochodem osobowym marki A. nr rej. (...) bez wymaganego dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdem tj. wykroczeń z art. 86 §1 kw w zw. z art. 19 ust. 1 i 2 pkt 3, art. 95 kw w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy o Ruchu Drogowym i za to w myśl art. 9 § 2 kw na podstawie art. 86§ 1 kw wymierzono mu karę 600 złotych grzywny.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony zaskarżając wyrok w całości na swoją korzyść.

Wyrokowi zarzucił błędy w ustaleniach faktycznych tudzież wysokość orzeczonej kary za wykroczenie z art. 95 kw (jazdę bez uprawnień).

Nadto w uzasadnieniu apelacji podniósł, że zostało naruszone jego prawo do obrony, bowiem sąd nie uwzględnił jego wniosku o odroczenie rozprawy mimo niemożności udziału w rozprawie z powodu stanu zdrowia.

Obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego musiała skutkować uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Nie przesądzając na obecnym etapie o zasadności zarzutów stawianych obwinionemu w kontekście zarzutów podniesionych w apelacji obwinionego, a dotyczącej dowolnej oceny dowodów i w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych, należało przyznać rację obwinionemu, że sąd procedując w niniejszej sprawie naruszył przepisy postępowania, co mogło mieć wpływ na treść wyroku.

Jak wynika z akt sprawy obwiniony nie stawił się na rozprawę w dniu 17 maja 2013 roku. Obwiniony pismem z dnia 13 maja 2013 roku wysłanego drogą elektroniczną (mailem) wniósł o odroczenie rozprawy w dniu 17 maja 2013 roku i nieprzeprowadzanie rozprawy pod jego nieobecność. Równocześnie wskazał, że korzysta ze zwolnienia lekarskiego po operacji kręgosłupa, na dowód czego załączył kopię zwolnienia lekarskiego (k. 36-37). Sąd ignorując wniosek obwinionego, uznał nieobecność obwinionego za nieusprawiedliwioną z powodu braku zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się obwinionego w sądzie i przystąpił do rozpoznania sprawy w trybie zaocznym, po czym wydał w przedmiotowej sprawie wyrok zaoczny.

Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia stoi na stanowisku, że udział stron i ich przedstawicieli procesowych w postępowaniu sądowym nie jest obowiązkowy. Zasada ta doznaje jednak licznych wyjątków, o czym mowa w art. 65 § 3 k.p.w. Zgodnie z treścią tego przepisu, prezes sądu lub sąd może uznać udział obwinionego w rozprawie lub na posiedzeniu za niezbędny wzywając do osobistego stawiennictwa.

W niniejszej sprawie, co uszło uwadze sądu orzekającego, obwiniony został wezwany na rozprawie, co oznacza, że jego udział w rozprawie uznano za niezbędny i konieczny (k. 31).

Tym samym konsekwentnie, skoro obwiniony nadesłał wniosek o odroczenie rozprawy z którego wyraźnie wynikało, że chce uczestniczyć w rozprawie należało rozprawę odroczyć (art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 k.p.w.), niezależnie od tego, że obwiniony w istocie rzeczy nie przedstawił wymaganego zaświadczenia od lekarza sądowego, a jedynie kopię zwolnienia lekarskiego. Swoją wolę uczestniczenia i złożenia wyjaśnień przed sądem na okoliczność stawianych mu zarzutów wyraził także w dniu 11.12 2012 roku podczas przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia, gdzie de facto skorzystał z prawa do odmowy wyjaśnień i nie składał wyjaśnień.

Należy zatem przypomnieć, że dla zaoczności rozprawy wymaga się (art. 67 § 3 k.p.w.) aby obwiniony nie stawiając się, nadesłał swe wyjaśnienia w formie pisemnej. Jeżeli obwiniony, nie stawiając się, nadesłał usprawiedliwienie, wnosząc o inny termin rozprawy, to choćby nadesłał swoje wyjaśnienia, rozprawę należy odroczyć (art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 k.p.w.).

W realiach niniejszej sprawy zatem, skoro sąd uznał wcześniej obecność obwinionego za konieczną, a obwiniony nadesłał wcześniej usprawiedliwienie i wniósł o inny termin rozprawy, nie nadesłał też wyjaśnień w formie pisemnej, a z jego oświadczenia procesowego wynikało, że chce je złożyć przed sądem, to rozprawę należało odroczyć i wezwać obwinionego do stawiennictwa (art. 67 § 5 k.p.w.).

Powyższe uwagi musiały prowadzić do wniosku, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem przepisów postępowania, w szczególności naruszone zostało prawo obwinionego do obrony. Naruszenie przez Sąd I instancji tych wymogów, musiało w konsekwencji powodować skutki określone w art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zwłaszcza, gdy skarżący zarzuca w dalszej części dowolną ocenę dowodów i błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Należało więc dojść do wniosku, że stwierdzone mankamenty natury procesowej mogące mieć oczywisty wpływ na treść zapadłego orzeczenia, dyskwalifikują je, co powoduje, że zaskarżone orzeczenie ostać się nie może.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji będzie, więc zobowiązany przeprowadzić ponownie postępowanie dowodowe w całości z zachowaniem powyższych wskazań sądu odwoławczego i wszelkich zasad procesowych i wydać ponowne rozstrzygnięcie.